

Sygn. akt: X U 2547/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

X Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Skowron
Sędziowie/Ławnicy:	
Protokolant:	Magdalena Stachurska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 roku w Katowicach

odwołania **M. J. (M. J.)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 3 lipca 2012 roku Nr: (...) -5/15

w sprawie **M. J. (M. J.)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość świadczenia

oddala odwołanie

SSO Karina Skowron

przewodniczący

Sygn. akt XU 2547/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lipca 2012r., PCK - (...) -5/15 /k. 296 akt rentowych/ organ rentowy (...) Oddział w C. wydał decyzje odmawiającą ubezpieczonemu M. J. przeliczenia podstawy wymiaru ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości świadczenia i przeliczenia podstawy wymiaru w myśl art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS /DZ. U. Nr 192 poz. 1180/ oraz art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /j.t. DZ. U. Nr 153 z 2009r. poz. 1227 ze zm./. Decyzjami z dnia 3 lipca 2012r. organ rentowy począwszy od 1 czerwca 2012r. przeliczył emeryturę i rentę inwalidzką ubezpieczonego przy uwzględnieniu do okresów składkowych okresu zatrudnienia od 4 stycznia 1990r. do 17

stycznia 1991r. i ustalił, że do ustalenia wysokości emerytury i renty okres składkowy wynosi 36 lat i 2 m-ce.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, że w myśl art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS /DZ. U. Nr 192 poz. 1180/ wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie z uwzględnieniem kwot minimalnego wynagrodzenia pracownika za te okresy, za które nie można ustalić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, a w których pracownik pozostawał w stosunku pracy. Przy ustalaniu podstawy wymiaru ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości świadczenia, za cały okres pozostawania ubezpieczonego w stosunku pracy, zostało udokumentowane wynagrodzenie stanowiące podstawę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub emerytalne i rentowe, a tym samym brak jest podstaw do przeliczenia ostatnio przyjętej podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z w/w przepisem. Jednocześnie nie zostały spełnione warunki do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., albowiem możliwym jest to wtedy, gdy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzedniego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru poprzednio wyliczony wynosił po ograniczeniu 250%, a ponownie ustalony jest niższy od niego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, albowiem nie zgadza się z tym, że organ rentowy do obliczenia wysokości należnego świadczenia przyjął jedynie 35 lat i 2 miesiące, w sytuacji, gdy uznał za udowodniony staż pracy górniczej wynoszący 36 lat. Nadto organ rentowy nie wziął pod uwagę zatrudnienia ubezpieczonego w (...) w K. w okresie od 18 grudnia 1987r. do 17 stycznia 1990r. i od 25 października 1990r. do 17 stycznia 1991r. oraz w Miejskim Przedszkolu nr (...) w K. w okresie od 1 marca 1991r. o do 31 października 1995r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko prawne zawarte w decyzjach z dnia 3 lipca 2012r. oraz wniósł o odrzucenie odwołania, jako wniesionego po terminie.

Sąd Okręgowy w Katowicach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ze względu na brak zwrotnego poświadczenia odbioru decyzji niemożliwym stało się uwzględnienie wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania.

In merito sąd ustalił, że ubezpieczony w okresie od 18 grudnia 1987r. do 17 stycznia 1991r. pracował w (...) w K. w niepełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 1 marca 1991r. do 31 października 1995 ubezpieczony pracował w Miejskim Przedszkolu nr (...) w K.. Choć odwołujący błędnie wskazuje swój okres zatrudnienia w (...) Społem w K., okres ten bezspornie wynika z zaświadczenia o zatrudnieniu z k. 236 akt organu rentowego.

Jak wynika z akt emerytalnych ubezpieczonego decyzją z dnia 6 października 1986r. ubezpieczonemu przyznano prawo do emerytury górniczej począwszy od 1 maja 1986r. Organ rentowy uznał za udowodnione 36 lat pracy górniczej i zaliczanej do pracy górniczej. Staż pracy ubezpieczonego wynosił wtedy 27 lat 7 m-cy i 25 dni pod ziemią i 9 miesięcy 15 dni na powierzchni. Łącznie 28 lat 5 m-cy i 10 dni. Decyzją z dnia 20 grudnia 1991r. na podstawie ustawy z dnia 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw /DZ. U. Nr 104 poz. 50/ oraz rozp. RM z dnia 22 listopada 1990r. w sprawie przygotowania do rewaloryzacji emerytur i rent /DZ. U. Nr 83 poz. 484/ ZUS począwszy od 1 listopada 1991r. ustalił nową wysokość emerytury przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 250%. Decyzją z dnia 10 lipca 1992r. organ rentowy dokonał ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego odwołującego. W decyzji tej przyjęto do obliczenia emerytury 32 lata i 10 miesięcy przy uwzględnieniu stażu pracy ubezpieczonego w (...) w okresie od 18 grudnia 1987r. do 3 stycznia 1990r. zamiast do 17 stycznia 1991r. oraz okresu zatrudnienia w Przedszkolu nr (...) od 1 marca 1991r. do 30 czerwca

1992r., przy czym okres ten został uwzględniony podwójnie. Prawidłowe zaliczenie stażu pracy ubezpieczonego w (...) Społem do 17 stycznia 1991r. a nie do 3 stycznia 1990r. oraz nie podwójne zaliczenie stażu pracy w Przedszkolu nr (...) do 30 czerwca 1992r. uczyniłoby staż pracy wynoszący faktycznie 32 lata 10 miesięcy i 10 dni, w miejsce wyliczonego na 32 lata 10 m-cy i 27 dni. Ponownie w decyzji z dnia 15 maja 1994r. nie uwzględniono stażu pracy powoda w (...) Społem za okres od 4 stycznia 1990 do 17 stycznia 1991r. i zdublowano okres zatrudnienia w Przedszkolu nr (...) w okresie od 1 marca 1991r. do 31 marca 1992r. oraz zaliczono dalszy okres zatrudnienia w tym przedszkolu od 1 lipca 1992r. do 31 stycznia 1994r. i od 5 lutego 1994r. do 28 lutego 1994r. Prawidłowe ustalenie stażu powinno wynosić 34 lata 6 m-cy i 7 dni a organ rentowy przyjął 34 lata 6 m-cy i 24 dni. Zatem jednak nadal staż pracy był zawyżony. Także kolejne decyzje z dnia 10 lutego 1995r. i 5 maja 1996r. wykazują zawyżony staż pracy ubezpieczonego W tej ostatniej decyzji zaliczono ubezpieczonemu całkowity staż pracy w Przedszkolu do dnia 31 października 1995r. Błędne, lecz na korzyść ubezpieczonego naliczanie stażu pracy wynikało z faktu, że do kwietnia 2012r. ubezpieczony nie dostarczył do ZUS-u zaświadczenia o okresie zatrudnienia a w istocie o ustaniu zatrudnienia w (...) z dniem 17 stycznia 1991r. Organ rentowy brał pod uwagę, zatem zaświadczenie złożone w styczniu 1991r. /k. 49 akt rentowych/, wystawione w dniu 3 stycznia 1990r., uwzględniając staż pracy w (...) w okresie do 3 stycznia 1990r. Dublowanie okresu zatrudnienia w Przedszkolu za okres od 1 marca 1991r. do 31 marca 1992r. skutkowało jednak w istocie o naliczaniu tegoż stażu na korzyść ubezpieczonego.

Prawidłowy staż pracy ubezpieczonego, przy uwzględnianiu okresu zatrudnienia w (...) do 3 stycznia 1990r., zgodnie z zaświadczeniem z dnia 3 stycznia 1990r., powinien wynosić 35 lat i 2 m-ce.

W dniu 8 października 2003r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do renty inwalidzkiej z tytułu choroby zawodowej. Decyzją z dnia 17 grudnia 2003r. przyznano mu prawo do renty inwalidzkiej z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobową zawodową. Organ uwzględnił przy tym prawidłowo 35 lat i 2 miesiące okresów składkowych / nadal brak było zaświadczenia o zatrudnieniu w (...)/, a jako wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty przyjął, że wynosi on 261,43% po ograniczeniu 250%. Prawo do renty przyznano w zbiegu z emeryturą w wysokości 100%, przy czym w decyzji z dnia 17 grudnia 2003r. ustalającej wysokość emerytury przyjęto błędnie staż pracy wynoszący 36 lat i 2 m-ce.

W dniu 19 kwietnia 2012r. / k. 236 akt rentowych/ ubezpieczony złożył zaświadczenie o zatrudnieniu w (...), z którego wynikał prawidłowo staż jego pracy od 18 grudnia 1987r. do 17 stycznia 1991r. Ostatecznie decyzjami z dnia 3 lipca 2012r., na mocy których przeliczono ubezpieczonemu emeryturę i rentę prawidłowo ustalono staż pracy ubezpieczonego na 36 lat i 2 miesiące tj. na 434 miesiące. Po raz pierwszy, bowiem, wobec przedłożenia przez ubezpieczonego zaświadczenia o zatrudnieniu, uwzględniono staż pracy ubezpieczonego w (...) Społem w okresie od 18 grudnia 1987r. do 17 stycznia 1991r. Prawidłowo wyliczony staż pracy wynosi 36 lat i 2 miesiące tj. 434 miesiące okresów składkowych, co wynika z wyliczeń biegłego na str. 10 -11 opinii oraz z treści decyzji z dnia 3 lipca 2012r. Tym samym zarzuty odwołującego się, co do nie zaliczenia mu do stażu pracy okresów zatrudnienia w (...) i Przedszkolu nr (...) okazały się być chybione. Co więcej ubezpieczony swojego stażu pracy nie może utożsamiać z okresem 36 lat pracy górniczej, albowiem jest to okres pracy wynikający z zaliczenia zatrudnienia wynoszącego 18 lat 8 m-cy i 5 dni w wymiarze półtorakrotnym zgodnie z art.50d ust.1 pkt ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Omyłki organu rentowego w obliczeniu okresów składkowych ubezpieczonego w decyzjach rentowych, gdzie wskazywano okres składkowy wynoszący 35 lat i 2 m-ce, zresztą nie zaskarżonych przez ubezpieczonego, wynikały z tego, że ubezpieczony zaświadczenie o zatrudnieniu w (...) przedłożył dopiero 19 kwietnia 2012r. W istocie też nie miały one wpływu na wysokość jego świadczeń. W przypadku decyzji o przyznaniu renty z dnia 17 grudnia 2003. ustalony okres składkowy wynoszący 35 lat i 2m-ce, choć rzutował na błędne obliczenie części składkowej renty, to nie miał wpływu na jej ostateczną wysokość, albowiem podwyższona ona została do 60% podstawy jej wymiaru, zgodnie z art. 18 ust. 1pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych /j.t. DZ. U. Nr 167 z 2009r. poz.1322 zez m./, stanowiącej i tak iloczyn wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 250% i kwoty bazowej.

W dniu 25 czerwca 2012r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury. Jak wskazano powyżej organ rentowy w decyzji z dnia 3 lipca 2012r. o przeliczeniu emerytury ustalił prawidłowy staż pracy ubezpieczonego wynoszący

36 lat i 2 m-ce okresów składkowych. Decyzją z tej samej daty odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. Decyzja ta jest prawidłowa, albowiem, jak wynika z opinii biegłego organ rentowy właściwie zastosował przepis art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o rentach i emeryturach z FUS stanowiący, że wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Przy przyjęciu jakiegokolwiek wariantu ponownego obliczenia emerytury ubezpieczonego wskaźnik wysokości podstawy jej wymiaru jest niższy niż 250%, a który to wskaźnik podstawy wymiaru dotyczy emerytury, którą pobiera ubezpieczony.

Prawidłowo też organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury w oparciu o przepis art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS /DZ. U. Nr 192 poz. 1180/, który stanowi, że na wniosek osoby, której do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z uwzględnieniem okresu pozostawania w stosunku pracy, za który nie można ustalić podstawy wymiaru składek, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej z zastosowaniem art. 15 ust. 2a i 2b ustawy, o której mowa w art. 1 tj. ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przy ustalaniu podstawy wymiaru ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości świadczenia, za cały okres pozostawania ubezpieczonego w stosunku pracy, zostało udokumentowane jego wynagrodzenie stanowiące podstawę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub emerytalne i rentowe, a tym samym brak jest podstaw do przeliczenia ostatnio przyjętej podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z w/w przepisem.

Powyższych ustaleń i rozważań sąd dokonał w oparciu o akta organu rentowego i opinię biegłego z zakresu rent i emerytur Z. G. z dnia 28 sierpnia 2013r. /k. 59-76 akt/, którą sąd podziela w całości jako rzetelną i fachową. Zarzuty ubezpieczonego w odniesieniu do opinii są chybione i po części nie odnoszą się do przedmiotu sporu tj. w zakresie, w jakim kwestionuje się nie zaliczenie okresów pracy w górnictwie, choć i tę kwestię biegły stanowczo i prawidłowo wyjaśnił. Sąd nadto oddalił wniosek ubezpieczonego o jego przesłuchanie w charakterze strony, albowiem zeznania strony nieprzydatne byłyby do rozstrzygnięcia sprawy, ze względu na jej charakter.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i dlatego na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił je jako bezzasadne.